

Az igaz ünneplés

Lekció: Zsolt 13 / Textus: Ef 5, 18-20

Kedves Testvérek!

A legnagyobb áldás és a legnehezebb teher vagy épp a legnagyobb hiány az ember számára, hogy családban él. Szükség, igény, sajátosság. Mindenféle formában kapcsolódunk a saját családukhöz: van származási családukh, és lehet, hogy most is családban élünk. És lehet, hogy vágyunk a saját családra és pont ezért is nehéz az ünnep. Vagy már nincs családukh, esetleg távol vannak tőlünk kedves személyek. Mindenkinek, mindannyiunknak az ünnepe ez most mégis: a gyülekezet ugyanis Isten népe, család, közösség. Akkor is, ha nem mindig olyan, amilyennek szeretnénk, helyed van itt, helyünk van itt. Ide tartozol, mert Krisztusban testvérek lehetünk, egy test tagjai. Együtt hordozzuk az örömet és a nehéz dolgokat is. Eltérően kapcsolódunk, máshogy köteleződünk el, de ez a színes, összetett rendszer, ez egy család, ez valahol Isten országa közöttünk.

Ma a gyülekezet nagy családjának ünnepén, az adventi gyülekezeti vasárnapon vagyunk együtt. Az istentisztelet után lesz a közös ebéd, igazi közösségi alkalom. Jó lesz ma együtt lenni, de ennek az alkalomnak is vége lesz és ki-ki visszatér a saját életterébe, közegébe.

Karácsonyra készülve valószínűleg készülünk arra, hogy feltehetően találkozni fogunk másokkal, tágabb családdal, rokonokkal, ritkán látott emberekkel.

Egy igazi családnak megvannak a maga keretei, szabályai, működési módjai, mintái, játzmái, vannak „szkriptek”, azaz forgatókönyvek, ami szerint zajlanak a mindennapok és az ünnepek is. Ezek egy részéről tudunk, másokról nem, csak tesszük őket. Érdekes, hogy ezek a folyamatok működnek szinte maguktól és csak azt vesszük észre, hogy benne vagyunk. Gyakran lehetünk tehetetlenek is ezekkel kapcsolatban.

I. HALÁL VAGY ÉLET

Nagyon érdekes, hogy a mi kultúránkban mik az ünnep alapvető kellékei. Hogyan keveredik ebben a hagyomány, az új, a tőlünk idegen, mégis népszerű. Az idősebbek által kedvelt és a fiatalok részéről előnybe részesített szokások, eszközök.

Amiben szinte minden korosztály és közeg megegyezik sajnos, az az alkohol jelenléte. A magyar ember (de lehet, más nemzetek is) ha baja van, iszik. Ha örül,

koccint. Ha ünnepel, poharazgat, ha ürességet érez, alkoholba fojtja bánatát, ha sikereket ér el, felönt a garatra s ha kudarcot vall, meg sem áll, míg el nem ázik teljesen. Néha csak egy kis szalonspicc, egy kis hétköznapi becsiccsentés vagy épp a filmszakadásig történő alkoholizálás jellemző rá. Nem szeretjük, de olykor láthatjuk a másikat, amint csúnyán berúg, a fiatalabbak pedig egyszerűen csak nevetnek a másikon, „hogya be van nyomva”.

Teljesen elfogadott, természetes és minden korosztályt érint, hogy mindig, mindenhol inni kell, szokás. Nem lehet a kínálásra nemet mondani. Ünneprontó, aki visszautasítja, nem beleváló...

Félreértés ne essék, nem a kulturált alkoholfogyasztás ellen szeretnék most beszélni, sem moralizálni, hogy „szedd össze magad és ne igyál annyit...”, hiszen nem ez a megoldás. És senki nem húzhatja ki magát, hogy „én nem iszom” és nem arra van szükség, hogy összetörjön, megkeményedjen, aki pontosan tudja, hogy ez neki nehéz terület. Hanem hogy nézzünk bele abba, amire Isten hív minket az ünnepben is. Hiszen az igeszakasz felirata ez: az igazi ünneplés.

Mert a különféle szerek fogyasztása valahol azt célozza: legyen igazi, legyen mély, legyen átütő az ünnep. Legyen valahol más, több, oldjon fel, oldozzon fel, tegye elviselhetővé a mindennapokat és segítsen felejteni.

„Ne részegedjete meg bortól...” int az apostol, mert abban pusztulás van... HANEM teljete meg Szentlélekkel... mert abban élet van! Azoknak mondja ezt, akik Krisztusban vannak, néhány verssel előtte írta, hogy ti már a világosság fiai vagytok, járjatok is a világosságban.

Ez az egyszerű recept, amire felkaphatjuk a fejünket, mert szembesít azzal, hogy sokféle „bor” van, amivel pusztíthatjuk magunkat. Különféle szereket használ az ember erre: könnyebb vagy keményebb drogokat, füvet, vagy akár nyugtatókat. Az alkohol mellett Magyarországon már csak a fájdalomcsillapítók és nyugtatók fogyasztása nagyobb. Ezer arca lehet a „bor”-nak, mindaz, ami pótszer, ami rombol sokféleként. Mindaz, ami azt az illúziót kelti, hogy könnyebb, ami elvisz egy másik világba, az illúzióba: akár egy jó számítógépes játék, vagy bármilyen tudatmódosító eszköz.

Ami közös ezekben, az a pusztulás. Az eredeti szó kicsapongást, káros kilengést jelent. Határtalanságot, amire annyira vágyik az ember és összekeveri a szabadsággal.

A Szabadító eljövételét várjuk, aki elhozta nekünk ezt a szabadságot. Hirdetem hát most neked az evangéliumot, akárhogy is érint téged ez a kérdés: Isten az

életet adja, az életet akarja számodra, még akkor is, ha te a halált kívánod magadnak akár tudatosan, akár úgy, hogy pusztítod magadat.

A gyógyulás abban van, hogy Ő betölt és gyógyít a Szentlélek által. Az Életre van szükségünk, ami hívás a számunkra: teljesedjünk be Szentlélekkel. Többféle kifejezést használ a Szentlélekkel való beteljesedésre a Szentírás, amit itt használ az apostol, az olyasmi, mint amikor utántöltenek valamit. Azért, hogy teljes legyen, hogy túlcserélje. Erre van szükségünk. Érdekes, hogy az első pünkösdkor a kívülállók a Szentlélekkel betöltött emberekre azt hitték, részegesek. Megrészegedtek. Talán valami eufória lehetett ez vagy más, nem tudjuk, nem is a külső jelek az érdekesek, hanem hogy betöltötték és kapcsolódtak az Élethez és ez meglátszott. Ahogy az alkohol vagy más tudatmódosítás is meglátszik, ez is.

II. HELYETTE

„...mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket, énekeljétek és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak.” – mondja az apostol azoknak, akik az igazi ünneplést akarják megérteni, megismerni, megtanulni.

Van ebben egy folyamat, amit felfedezhetünk: mondjatok dicséretet, zsoltárokat a szívetekben (azaz magatokban, magatoknak) és mondjatok dicséreteket, zsoltárokat egymásnak is. Könnyen rávágathatjuk, hogy igen, ezt kell csinálni, de ha jobban belegondolunk, van ebben valami szürreális, kicsit komikus is elsőre. Mennyire reális, hogy odamész valakihez és elkezdesz neki szavalni egy zsoltárt? Ránézel és elkezdesz neki énekelni? Nyilván nem erről van itt szó.

Vannak, akik nem is szeretnek énekelni, vagy a keresztyén énekek nem is állnak közel hozzájuk. De itt nem is az éneklésről van szó.

A dicséret, de maradjunk inkább a zsoltároknál, leginkább a valóságról és az igazságról szólnak. A valóságról, amit érzékelünk, amiben Isten megjelenik, cselekszik, amiben minket mindenféle dolog ér. Minden, ami sokszor elhordozhatatlan, fájdalmas, érthetetlen, félelmetes. Nem egy álmvilágról, nem a tökéletes mennyei szférák zenéi ezek, hanem az emberi küszködés és sokszor jajgatás, sírás hangjai. De a megvigasztalódásé, az elcsendesedésé, a reménységé és az öröme is.

A zsoltárok énekelni a szívünkben és egymásnak azt jelenti, hogy emlékeztessük magunkat és egymást is arra, amire leginkább szükségünk van: Isten jelen van! Tud rólad, együtt érez veled! Nem feled el, ezért nem kell másutt vigasztalódnod.

És igen, lát és ismer, látja a bűneidet is és azt akarja, hogy hozzá fordulj ezekkel. Mert a baj, ami miatt nem vagy jól és szeretnéd enyhíteni a fájdalmaidat, annak a gyökere sokszor a bűn. És ezzel is az Isten tud csak kezdeni valamit, az alkohol és a mindenféle tudatmódosítás biztosan nem.

A zsoltárok az életről szólnak: Isten pedig azt szeretné, hogy az Élettel betöltekezve, a jelenlétében éljünk, és emlékeztetnénk magunkat mindarra, ami a valóság és az igazság. Azért van megírva, hogy legyen kapaszkodónk és vigasztalásunk, együttérzésünk. Használjuk és éljünk ezzel: emlékeztetve magunkat és egymást arra, hogy Isten jelen van, él és cselekszik.

III. Mi tehát az igazi ünneplés?

„...adajatok hálát Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.” – bíztat az apostol.

Az ünnep sűrűsödő idő és tér. A három idősík különösen is sűrűsödik benne. A „mindenkor” és a „mindenért” jelzi ezt a sűrűsödést. Mert az ünnepben intenzíven emlékezünk, vagyunk jelen benne és tekintünk előre. Megjelennek, felelevenednek események, minden (ezért nehéz elhordozni), felfakadnak érzések a jelenben és a jövő is felsejlik minden reményével és kilátástalanságával együtt.

Ha Őbenne vagyunk, ha a Szentlelket hívjuk az ünnepünkbe, akkor a MÚLT: mindenestül megjelenhet minden aggódásával, megoldatlanságával együtt (Fil 4, 6-7). Nem kell csak a szépre emlékezni, de nem is kell mindent kielemezni és megmagyarázni. A JELENben megélhetjük, hogy jó együtt! Az örömet, hogy vagyunk. Az elfogadást, odafigyelést adhatunk magunknak és egymásnak, hiszen ezzel közeledik felénk a mi Urunk is. Mindent száműzz az ünnepből, ami nem ezt szolgálja! Tedd meg magadért és a szeretteidért is. A JÖVŐre nézve pedig hálaadással hitvallásunk lehet: „Ében-háézer”, azaz mindeddig megsegített minket az Úr. Minden okunk megvan a reménységre, bizakodásra. A mi gondviselő Atyánk tartja a kezében az életünket.

Legyen áldott az ünnepünk, a találkozások, az egyedüllétek. Telve Szentlélekkel, valódi étellel, ami onnan felülről, a világoosság Atyjától száll alá ma is közénk.

Ámen!

(Thoma László)